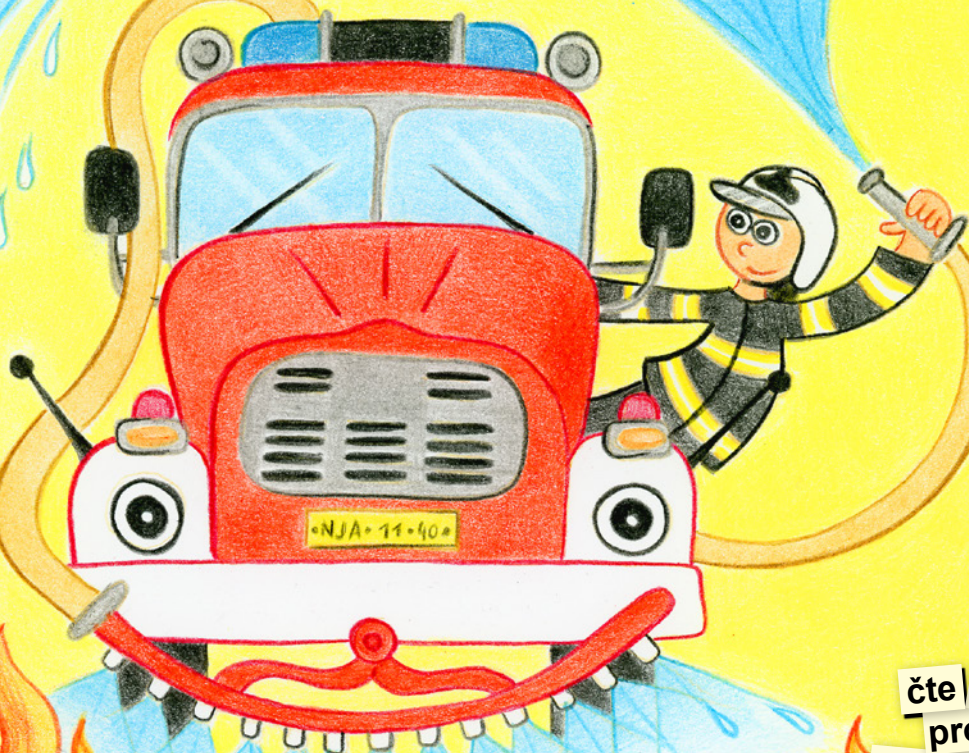

Iva Hoňková

ilustrovala Irena Lachoulová

Příběh hasičské cisterny

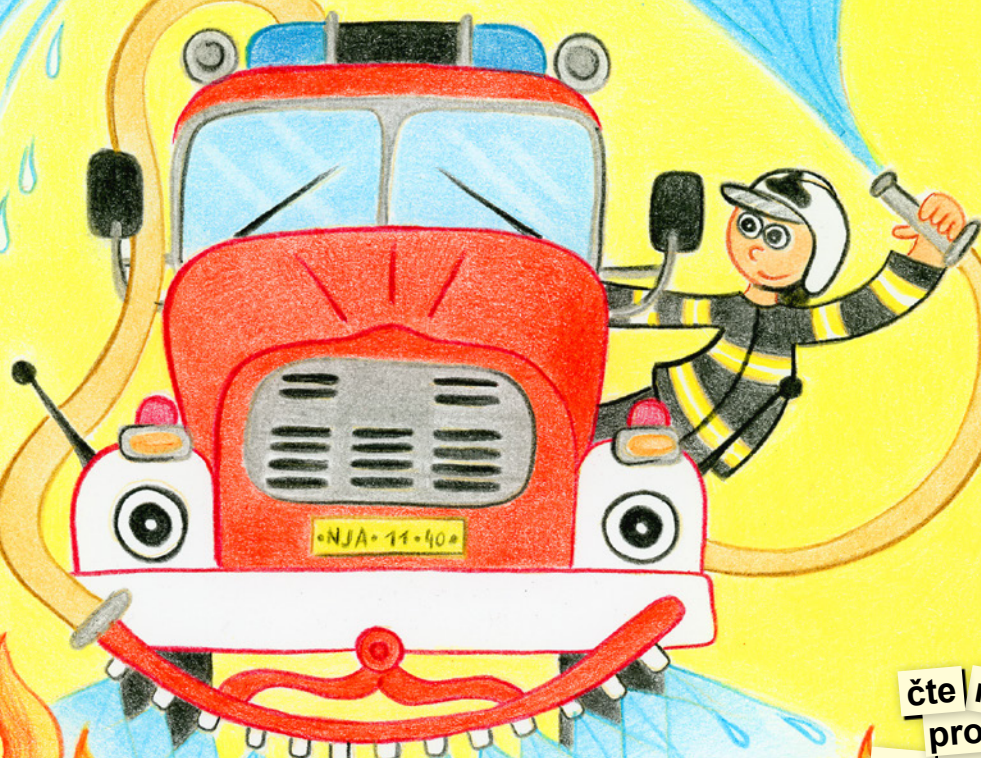
bambóok

čte ní
pro
prvníáč
ky

*Moc děkuji sboru dobrovolných hasičů
ze Studénky-Butovic.*

Iva Kloňková
ilustrovala Irena Lachoulová

Příběh hasičské cisterny

bambóok®

čte ní
pro
první
čárky

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Iva Hoňková

PŘÍBĚH HASIČSKÉ CISTERNY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8099. publikaci

Ilustrace Irena Lachoutová

Odpovědná redaktorka Lucie Švecová

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2021

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2021

Cover Illustration © Irena Lachoutová, 2021

ISBN 978-80-271-4316-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-3287-4 (print)

Obsah

Předmluva	7
Kouzelný klíč	9
Hasičská zbrojnice	13
Další vrata	17
Vysněná Tatra	21
Neposlušný koník	25
Setkání s náčelníkem	29
Jak jel Jirka pro vodu	33
Mezi hasiči	37
Velké sucho	41
Jirka zasahuje	45
Vichřice	49
Koťátko babičky Vávrové	53
Nejkrásnější narozeniny	57
Hoří!	61
Jirka na plošině	65
Pálení čarodějnic	69

Jirka

Předmluva

Malý Jirka bydlí vedle hasičské zbrojnice.

Občas slýchává houkání sirén, a protože má z okna dobrý výhled, hasičská auta často pozoruje. Chtěl by se k nim ale dostat ještě blíž, aby si je mohl lépe prohlédnout.

Ze všech aut, která viděl vyjíždět z hasičské zbrojnice, se mu nejvíc líbilo jedno staré, červené, s nápisem: TATRA. A začal snít o tom, že se v takovém autě projede. Nikdy však nenašel odvahu zaklepat na vrata zbrojnice. Až jednou...

Kouzelný klíč

Jirka si často hrál na zahradě rodinného domku, ve kterém bydlel. A protože jeho mladší sestra Anička ještě neuměla ani chodit, hrával si sám. Někdy za ním přišli kamarádi ze školy. Spolužáci ze třídy 1. A. Na pískovišti v rohu zahrady stavěli tunely, kopce a cesty pro jejich nákladní autíčka. Jindy zase prolézali starou dřevěnou loďku vedle kůlny a hráli si na piráty. Jenomže kluci k němu nemohli chodit na návštěvu každý den. Měli své povinnosti. Museli dělat domácí úkoly a pilně si opakovat to, co se ve škole naučili. Jirka se také připravoval a učil. Ale protože byl velmi chytrý, učení mu šlo snadněji. A tak měl dost volného času na hraní.

Jednou odpoledne, když si připravil všechny učebnice a sešity na druhý školní den, si šel zase hrát na zahradu. Pískoviště bez kamarádů mu připadalo prázdné. A tak si řekl, že se vydá na průzkum staré kůlny.

Opatrně otevřel dveře a nahlédl dovnitř. Bylo tam šero. V zaprášených koutech bydleli pavouci. Všude kolem stály pečlivě srovnané bedýnky s různými nápisy. A protože Jirka už uměl číst, pustil se do čtení.

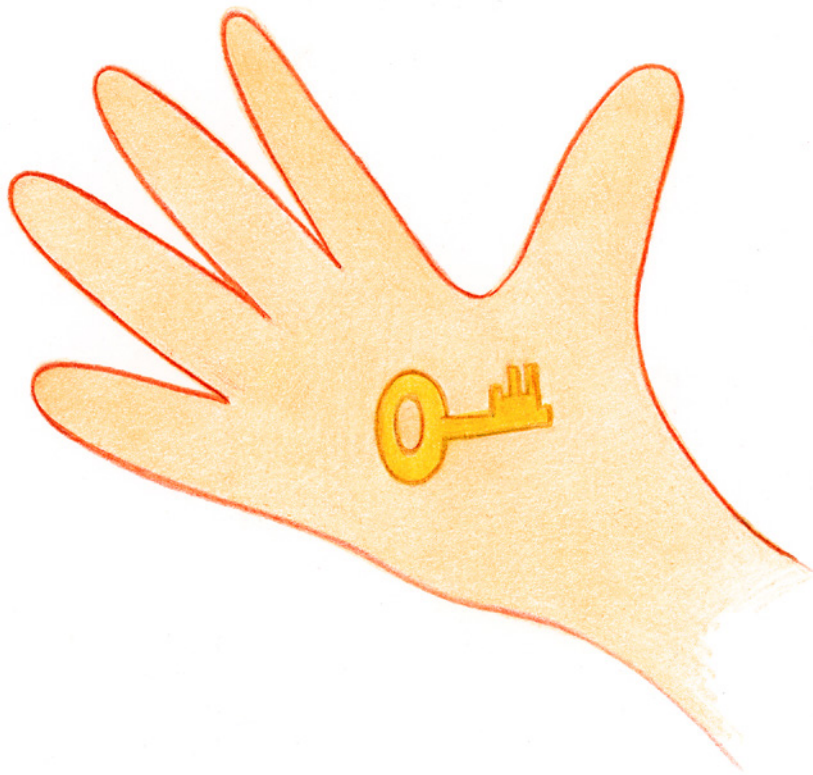
„Tahle bedna je na náradí,“ říkal si potichu. „A v téhle jsou květináče, lopatky a konve na zalévání zahrady.“

Šel dál kolem dlouhých dřevěných regálů. Na samém konci ležela malá truhlička.

„Jé! Tady bude určitě schovaný nějaký poklad!“ vykřikl nadšeně. Na nic nečekal a truhličku hned otevřel. „Copak to tady máme?“ podivil se. Sáhl dovnitř a vytáhl malý klíček. „K jakým dveřím asi patří?“ přemýšlel nahlas. Pak ho zkusil zasunout do zámku jiné truhly. Klíček se rozsvítil, pak se sám otočil a truhlu odemkl.

„To je zázrak!“ zvolal nadšeně Jirka. Zkusil ho zasunout i do dalších zámků. A klíček vždy udělal to samé. Dokázal otevřít všechny zámky.

„Mám kouzelný klíček!“ zaradoval se Jirka.
„Ale tohle tajemství si nechám pro sebe.“

Hasičská zbrojnice

Když přišel Jirka ze školy domů, udělal si úkoly a šel ven. Kouzelný klíč se mu houpal zavěšený na krku.

„Musím vyzkoušet, jestli ten klíč opravdu otevře všechny zámky,“ říkal si.

Jeho kroky vedly přímo k hasičské zbrojnici. Jak taky jinak. Vždyť v ní odpočívalo velké hasičské auto, které tolik obdivoval. Nenápadně se proplížil zadní brankou. Za chvíli stál před třemi velkými červenými vraty.

„Ale které jsou ty správné?“ přemýšlel.

Rozhlížel se kolem, jestli někdo nejde. Naštěstí nikoho neviděl. Sundal si klíček z krku, vsunul ho do zámku a zkusil odemknout první vrata. Klíček se opět rozsvítil a lehce se otočil. Ozvalo se nepatrné cvaknutí a vrata se otevřela. Jiřík stál v úžasu před obrovským hasičským autem a díval se na něj. Najednou na něj zablikalo.

„Ahoj, jsem Tatra!“

„Ono to mluví?!“ Jirka vykulil oči ještě víc.

„Ale to přece není možné! Všechno se mi to jen zdá!“ říkal si.

„Nic se ti nezdá!“ broukla Tatra. „Když máš kouzelný klíček, můžeš si se mnou povídat. Chceš?“

„Jak víš o kouzelném klíčku?“ zeptal se Jiřík nákladního auta. „To je moje tajemství. Nikomu jsem o něm neřekl.“

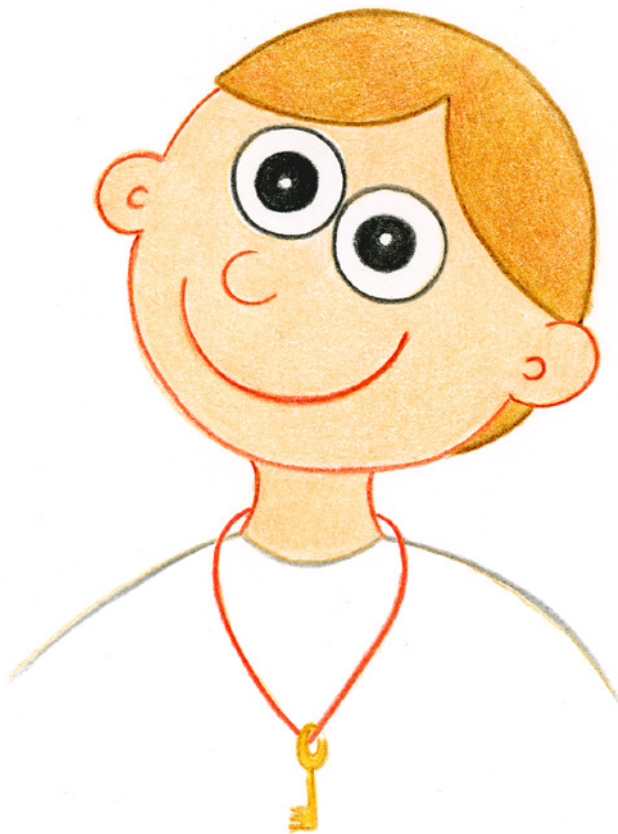
„Tenhle klíč najde vždycky ten, kdo ho nejvíc potřebuje,“ vysvětlovala Tatra. „A protože tě přivedl za mnou, řekla bych, že mě asi k něčemu potřebuješ.“

„Moc jsem si přál setkat se s hasičským autem,“ ošival se Jirka. „Ale tebe nehledám. Tatra, kterou občas vidím z okna mého pokojíčku, vypadá jinak.“

„Aha! Tak to jsi asi otevřel jiná vrata,“ bliklo velké auto. „Jaká škoda,“ řeklo a dál už nemluvalo.

Jirka si ho prohlížel ze všech stran. Bylo krásné, červené. A mělo čtyři kola. Ale jeho Tatra to nebyla. Vyšel tedy ven a vrata za sebou zamkl.

„Nevadí, zítra je přece taky den.“ A protože na další dobrodružství už nebyl čas, vydal se domů, aby ho maminka nehledala.

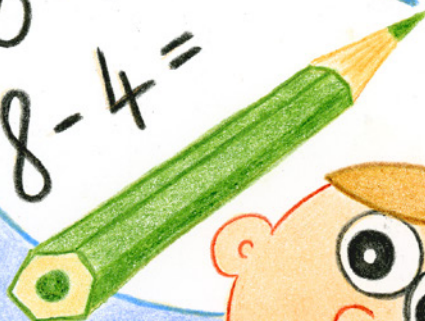

Abc

abc

$$3+2=$$

$$8-4=$$

Další vrata

Jirka byl ze svého klíčku nadšený. Stále ho nosil zavěšený na krku. A aby ho nikomu neukazoval, měl ho schovaný pod trikem. Když skončilo vyučování, přezul si v šatně bačkory, dal si na záda aktovku a rozeběhl se ven.

„Jirko! Mohli bychom si k tobě přijít zase zahrát na piráty?“ volali na něj před školou spolužáci.

„Dnes se mi to nehodí!“ odpověděl Jiřík a běžel domů. Nechtěl klukům lhát. A pravdu jim říct nemohl.

Doma na něj čekala maminka s obědem. Jen co dosedl ke stolu, pustil se bez protestů do jídla. Snědl všechno, co dostal na talíř tak rychle, až se maminka podivila. „Ty jsi měl takový hlad?“ zeptala se s povytaženým obočím.

„Ano. Hlad jako vlk,“ culil se hošík. „Jdu si udělat domácí úkoly,“ dodal a odešel do svého pokojíčku.

„Já toho kluka vůbec nepoznávám,“ řekla maminka tatínkovi. „Snědl dokonce i mrkev.“

„Bud’ ráda! A nediv se, kluk roste,“ usmíval se tatínek a šel umýt nádobí.

Když Jirka udělal všechno, co dostal ve škole za úkol, jako vždy si připravil aktovku na druhý den. Pak vyběhl na zahradu.

„Kam se ženeš?“ zvolala na něho maminka.

„Nechceš jít s námi na procházku?“

„Ale mami! To přece není nic pro kluky,“ zašklebil se Jirka s pohledem na kočárek a sedl si na pískoviště. Ale jen co rodiče zmizeli za prvním rohem, už stál před vraty hasičské zbrojnice.

„Dnes to určitě vyjde,“ řekl si a otevřel druhá vrata.

„Ahoj, já jsem Fiat!“ brouklo na něho auto a zablikalo. „Co pro tebe mohu udělat?“ zeptalo se.

„Ach,“ povzdechl si Jiřík. „Ty jsi taky krásný.“ Pozorně si Fiata prohlížel. „Ale já hledám svou hasičskou Tatru, víš?“

„Tak to jsi otevřel nesprávná vrata.“

„Naštěstí zbývají už jen jedna,“ culil se hošík. Už už se chystal, že je hned otevře. Ale protože z vedlejší uličky právě vyšla maminka s tatínkem, přidal se k nim. Rozhodl se, že si poslední vrata nechá na zítra.

